

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος δέκατος τρίτος

Συνδρομή ἑτησια : Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20. - Ἀτ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους καὶ εἶνε ἐτήσιαι. - Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως : Ὁδὸς Σταδίου, 6

21 Μαρτίου 1882

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΛΑΣΕΓΛΙΕΡ

[Μυθιστορία Ἰουλίου Σανδῶ].

Συνέχεια τῆς σελ. 170.

IB'

Διατί ἡ δεσποινὶς Λασεγλιέρ ἀπεσπᾶσθη αἰφνιδίως τῶν βραχιόνων τοῦ πατρὸς της ; Διατί ἡ ὠχρότης διεδέχθη πρὸς στιγμὴν τὸ ἐρώτημα ἐπὶ τῶν παρειῶν της ; Διατί ἡ καρδία της ἐσκίρτησε ; Διατί ἐνῶ ὁ μαρκήσιος προσεπάθει νὰ τῇ ἀποδείξῃ τὴν ἀνάγκην γάμου μετὰ τοῦ Βερνάρδου, αὕτη ἔφυγε τεταραγμένη, τρέμουσα, καὶ ὅμως ἐλαφρά, ταχεῖα καὶ περιχαρὴς ; Φθάσασα εἰς τὸ βάθος τοῦ κήπου ἐκάθισεν ἐπὶ τινος ὑψώματος καὶ τὰ δάκρυα ἔρρευσαν παράυτα ἐπὶ τῶν παρειῶν της, ὡς σταγόνες δρόσου ἐπὶ τῶν εὐωδιαζόντων πετάλων κρίνου. Οὕτω λοιπὸν ἡ ἀρχὴ τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς εὐδαιμονίας εἶναι τὰ δάκρυα, ὡς εἰ ἡ ἀνθρωπίνη καρδία εἶχεν ἔμφυτον τὸ προαίτημα, ὅτι ἡ χαρὰ εἶναι βραχεῖα ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης καὶ ὅτι διαδέχεται αὐτὴν ταχέως ἡ θλίψις. Ἀλλ' ὁ ἀπέραντος ἐκεῖνος κῆπος ἐφαίνετο εἰς τὴν Ἑλένην ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ περιλάβῃ τὴν χαρὰν της· ὅθεν ἐγερεῖσθα ἐξῆλθεν εἰς τοὺς ἀγρούς. Ἡ γῆ ἦτο ἀνθοστόλιστος ὑπὸ τοὺς πόδας της, ὁ οὐρανὸς ἐμειδίει ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν της, ἡ ζωὴ ἐξεγείρετο ἐν τῇ νεαρᾷ καρδίᾳ της καὶ ἔβαινε ἐλαφρά καὶ εὐδαίμων διὰ μέσου τῶν λειμῶνων, οὐδ' αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ ἠξέυρουσα ποῦ διευθύνετο· ἔβαινε ἀπερροφημένη ὑπὸ σκέψως ἀορίστου καὶ μυστηριώδους. Εἶχε λησμονήσει τὸν Ῥαούλ, μὲν ἐσκέπτετο εἰς τὸν Βερνάρδον αὐτὸν καὶ ἑσταμάτα ἐνίοτε ἵνα συνέλθῃ ἐκ τῆς χαρᾶς της καὶ ἵνα στρέψῃ τὰς σκέψεις αὐτῆς πρὸς τὸν Θεόν· διότι, ἦτο, ὡς ἦδη εἴπομεν, πνεῦμα σοβαρὸν καὶ καρδία εὐαίσθητος, βαθύτατον ἔχουσα ἐν ἐαυτῇ τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα.

Μόνον ὅτε ὁ ἥλιος ἔκλινε πρὸς τὴν δύσιν τοῦ ἐσκέφθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ μέγαρον, ἀλλ' ἐπανερχομένη διέκρινεν ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ λόφου, ὅθεν ἡτοιμάζετο νὰ καταβῇ, τὸν Βερνάρδον διερχόμενον ἔφιππον διὰ τῆς κοιλάδος. Ἐσκίρτησε τότε ἀκουσίως καὶ τὸ συγκεκινημένον αὐτῆς ὄμμα ἠκολούθησεν αὐτὸν ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν πεδιάδα. Ἐπανερχομένη δὲ εἰς τὸ μέγαρον ἐσκέπτετο καθ' ὁδὸν περὶ τοῦ νεανίου ἐκείνου, ὃν ἐνόμιζε πτωχὸν καὶ δυστυχῆ, καὶ πρώτην ἤδη φορὰν ἡ δεσποινὶς Λασεγλιέρ ἐθεώρησε μετ' αἰσθημάτων ὑ-

περηφανείας καὶ χαρᾶς τὸ πατρικὸν αὐτῆς μέγαρον, ἐφ' οὗ ὁ ἥλιος ἔρριπτε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὰς τελευταίας αὐτοῦ ἀκτίνας καὶ περίξ τοῦ ὁποίου αἱ πρασινίζουσαι ἐκτάσεις ἐκυμάτιζον ὑπὸ τὴν πνοὴν τῆς ἐσπερινῆς αὖρας ὡς ἀπέραντος θάλασσα. Ἐν τούτοις, βλέπουσα εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχλην τὸ μικρὸν φρούριον τοῦ Βωμπέρ μελαγχολικὸν καὶ συνωφρωμένον ὀπίσθεν τοῦ συμπλέγματος τῶν δρυὼν του, ὧν ἀκόμῃ τὸ ἔαρ δὲν εἶχε πρασινίσει· τὰς κορυφάς, δὲν ἠδυνήθη νὰ περιορίσῃ ἀόριστον τινα τρόμον, ὡς εἰ ἐνόησεν, ὅτι ἐκείθεν ἔμελλε νὰ ἐνσκήψῃ ὁ κεραυνός, ὁ μέλλον νὰ καταστρέψῃ τὸν βίον της ἐλόκληρον. Καὶ τῷ ὄντι ὁ κεραυνὸς οὗτος δὲν ἐβράδυνε νὰ ἔλθῃ· διότι μόλις φθάσασα πρὸ τῆς κιγκλιδωτῆς θύρας, ἔμελλε νὰ διέλθῃ τὸ κατώφλιον, ὅτε ὑπηρετὸς τις τῆς βαρωνίδος πλησιάσας αὐτὴν τῇ ἐνεχείρισεν ἔγκλειστον δέμα ἐσφραγισμένον διὰ τριπλῆς σφραγίδος φερούσης τὰ οἰκόσημα τῶν Βωμπέρ. Ἡ Ἑλένη ἀναγνώρισασα ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς τὸν χαρὰ κτῆρα τοῦ νεαροῦ βαρῶνου, ὃν ἐνόμιζον εἰσεῖτι εἰς Παρισίους ἂν καὶ εἶχε φθάσει τὴν προτεραίαν, ὡχρίασε καὶ σχίσασα διὰ τρεμούσης χειρὸς τὸν φάκελλον, εὗρε μετὰ τῶν ἰδίων της ἐπιστολῶν, ἃς τῇ ἐπέστρεψεν ὁ Ῥαούλ, καὶ ἐπιστολὴν παρὰ τοῦ νεανίου. Ἀνοίξασα τότε ἀμέσως τὰ ὑγρά εἰσεῖτι ἐκεῖνα φύλλα. ἀνέγνωσε τὸ περιεχόμενον καὶ ἔστη ἐντρομος ὡς εἰ ἀληθῶς ὁ κεραυνὸς εἶχε πέσει πρὸ τῶν ποδῶν της. Ὡς τὰ αὐτόματα ἐκεῖνα, ἅτινα παρουσιάζονται καὶ ἐξαφανίζονται ἅμα πίεσθαι μὲν μικρὸν ἐλαττήριον, οὕτω καὶ ὁ κύριος Βωμπέρ ἐπανῆλθεν ἀμέσως ἅμα ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν τῆς μητρὸς του, τὴν αὐτὴν μειδίαν ἐχὼν ἐπὶ τῶν χειλέων του καὶ μετὰ τὸν αὐτὸν τρόπον διευθετημένον ἔχων τὸν λαίμοδετόν του. Καί τοι ὅμως δὲν διέπρεπεν ἐπὶ εὐφυῖα, εἶχε νοῦν εὐθὺν καὶ καρδίαν ἀγνήν, ὅθεν ἔχι μόνον οὐδέποτε ἔλαβε μέρος εἰς τὰς βραδυουργίας τῆς μητρὸς του, ἀλλὰ χάρις εἰς τὴν ὀλίγην δόσιν τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ζυυδερκειᾶς, ἅτινα ἔλαβε παρὰ τοῦ Θεοῦ, δυνάμεθα μάλιστα νὰ βεβαιώσωμεν ὅτι οὐδὲ εἶχεν ὑποπεύσει αὐτάς· διότι μέχρι τοῦδε ἐν τῇ ἀθωότητι του, ἐπίστευεν, ὡς καὶ ἡ Ἑλένη, ὅτι ὁ γέρον Σταμπλὴ ἀποδώσας εἰς τοὺς κυρίους του τὰ κτῆματα αὐτῶν, οὐδὲν ἄλλο ἔπραξεν εἰ μὴ ἔργον εὐσυνειδησίας. Ἀληθῶς εἰπεῖν, ὁ Ῥαούλ οὐδέποτε ἀπησχόλησε τὸν νοῦν του εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην

ἥς εἶδε μόνον τ' ἀποτελέσματα, ἅτινα ὡς εἰκός, δὲν ἀπῆρσαν αὐτῷ· διότι πτωχὸς ὢν εἶχε πάντοτε κλίσιν πρὸς τὴν πολυτέλειαν καὶ δὲν ἐφάνταζετο ὅτι ἐνὸς ἑκατομμυρίου περιθώριον ἡδύνατό ποτε νὰ ἐπικραίῃ ὠραίαν εἰκόνα. Ἐν τούτοις ἡγάπα τὴν Ἑλένην μᾶλλον διὰ τὴν ὠραιότητα ἢ διὰ τὴν περιουσίαν τῆς, ἡγάπα αὐτὴν κατ' ἴδιον αὐτοῦ τρόπον, ψυχρῶς ἀλλ' εὐγενῶς, ἄνευ πάθους, ἀλλὰ καὶ ἄνευ ἰδιοτελείας. Ἐγνώριζε πρὸς τούτοις τὴν ἀξίαν, ἣν ἔχει λόγος ἀμοιβαίως δοθεὶς καὶ οὐδέποτε τὸ συμφέρον ἐπνίξε τὸ αἶσθημα τῆς τιμῆς ἐν τῇ νεαρᾷ καρδίᾳ του. Μαθὼν λοιπὸν τὰ κατὰ τὴν ἀπουσίαν αὐτοῦ συμβάντα, τὴν ἐκ νέων ἀνάστασιν τοῦ Βερνάρδου, τὴν ἐπάνοδον αὐτοῦ εἰς τὸν τόπον, τὴν ἐγκατάστασιν αὐτοῦ εἰς τὸ μέγαρον, τὰ ἀδιαφιλονεικῆτα αὐτοῦ δικαιώματα τὰ συνεπάγοντα τὴν τελείαν καταστροφὴν τοῦ μαρκησίου καὶ τῆς θυγατρὸς του, ὁ κύριος Βωμπέρ, ὡς δύναται τις νὰ φαντασθῇ, δὲν παρεφύθη ὑπὸ ἐνθουσιασμοῦ· ἀπ' ἐναντίας τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐσκυθρωπασε καὶ ἡ φυσιογνωμία αὐτοῦ οὐδεμίαν ἐξέφρασεν εὐχαρίστησιν. Ἀλλ' ὅτε ἡ βαρωνίς, ἐξηγήσασα αὐτῷ σαφῶς τὰ πράγματα, τὸν ἠρώτησε ποίαν ἀπόφασιν ἔμελλε νὰ λάβῃ, δυνάμει, ἀνεγείρας τὴν κεφαλὴν, οὐδὲ πρὸς στιγμὴν ἐδίπτασεν, ἀλλ' ἀπεφάνθη ἄνευ ἐμφάσεως, ἄνευ ἐνθουσιασμοῦ, ὅτι ἡ καταστροφὴ τοῦ μαρκησίου οὐδεμίαν σχέσιν εἶχεν ὡς πρὸς τὰς υποχρεώσεις αὐτοῦ ἀπέναντι τῆς θυγατρὸς του, καὶ ὅτι ἦτο ἔτοιμος καὶ νῦν, ὡς καὶ πρότερον, νὰ νυμφευθῇ τὴν δεσποινίδα Λασεγλιέρ.

— Ἐχεις δίκαιον, ὑπέλαβε μεθ' ὑπερφανείας ἡ κυρία Βωμπέρ, εἶσαι ὁ εὐγενὴς υἱός μου, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν εἶναι τοῦτο μόνον· διότι ὁ μαρκήσιος, ἵνα μὴ ἀπολέσῃ τὴν περιουσίαν του, ἀπεφάνισεν νὰ νυμφεῖται τὴν θυγατέρα του μετὰ τοῦ Βερνάρδου.

— Καλὰ! μῆτέρ μου, ἀπήντησεν ὁ κύριος Βωμπέρ οὐδεμίαν δεικνύων συγκίνησιν, ἐὰν ἡ δεσποινὴς Λασεγλιέρ νομίζῃ ὅτι δύναται ν' ἀποσύρῃ τὴν χεῖρά της ἀπὸ τῆς ἐμῆς, χωρὶς νὰ παραλείψῃ τὸ καθήκον τῆς τιμῆς, ἐπιθυμῶ νὰ ἦναι ἐλευθέρᾳ· ἀλλὰ, τὸ κατ' ἐμὲ, δὲν θέλω παύσει θεωρῶν ἑαυτὸν ἠρακλειώμενον μετ' αὐτῆς, εἰ μὴ ὅταν πρώτῃ αὐτὴ ἀποσύρῃ ἀπ' ἐμοῦ τὴν χεῖρά της.

— Εἶσαι εὐγενὴς καρδίᾳ, ἀνεφώνησε περιχαρὴς ἡ βαρωνίς, ἐνόησας ὅτι ἡ ὑπόθεσις ἔμελλε νὰ βυθίσῃ ὡς εἶχεν εὐληθῇ. Γράψε λοιπὸν μετὰ τὸ πνεῦμα τοῦτο εἰς τὴν δεσποινίδα Λασεγλιέρ· ἔσο ἀξιοπρεπής, ἀλλ' ἔσο ἐπίσης καὶ περιπαθής, ἵνα μὴ ὑποθέσωσιν ὅτι ἔγραψας μόνον καὶ μόνον ὅπως ἀπαλλαγῇς τῶν πρὸς αὐτὴν υποχρεώσεών σου καὶ ὅπως καθισυχάσῃς τὴν συνειδήσιν σου. Μετὰ τοῦτο δέ, ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ, θέλεις ἔχει τὴν συναίσθησιν ὅτι ἐξεπλήρωσας ἀξιοπρεπῶς τὰ καθήκοντα πιστοῦ ἐραστοῦ καὶ τελείου ἱππότου.

Χωρὶς λοιπὸν νὰ χάσῃ καιρὸν ὁ κύριος Βωμπέρ

πρὸς ἐκάστις πρὸς τοῦ γραφείου του καὶ ἐπὶ χάρτου νεωστὶ κομισθέντος ἐκ Παρισίων, στιλπνοῦ, ἀρωματισμένου, κεκοσμημένου διὰ τοῦ οἰκοσήμου του, ἔγραψε τὰ ἑξῆς, ἅτινα ἀναγνώσασα ἡ μήτηρ του ἐνέκρινεν ἂν καὶ ἐπεθύμει νὰ ἐξέφραζον περισσοτέραν περιπαθειαν. Οὕτω λοιπὸν αἱ ἐχθροπραξίαι ἔμελλον ν' ἀρχίσωσι· διότι τὸ διπλοῦν ἐκεῖνο φύλλον τοῦ χάρτου, τοῦ στιλπνοῦ, τοῦ ἀρωματισμένου, τοῦ γεγραμμένου ἐπιμελῶς, τοῦ φέροντος πολυτελεῖαν κορωνίδα ἐπὶ τῆς πρώτης σελίδος, οὐδὲν ἄλλο ἦτο, εἰ μὴ βρόμβος, ἥτις ἐκσφενδονιζομένη ἐκεῖ ὅπου ἤθελον διευθύνει αὐτήν, ἔμελλε νὰ φέρῃ τὴν καταστροφὴν, καταστροφὴν προμελετημένην καὶ ἀφρευκτον σχεδόν.

«Δεσποινίς,

»Φθάσας σήμερον ἐκ Παρισίων, ἔμαθον τὴν αἰφνιδίαν μεταβολὴν τῆς τύχης σας καὶ τὰ νέα μετρα, ἅτινα ἔλαβεν ὁ κύριος πατήρ σας, ὅπως δυνηθῇ νὰ μεταδῶσθαι εἰς ὑμᾶς τὴν προγονικὴν του κληρονομίαν, ἣν ἤρπασεν ἀπ' αὐτοῦ ἐπανερχόμενος ὁ υἱὸς τοῦ πρώην ἐνοικιαστοῦ του. Ἀλλ' ἐὰν ὁ κύριος μαρκήσιος ἔχει τὸ δικαίωμα ἢ μὴ νὰ χωρίσῃ δύο χεῖρας καὶ δύο καρδίας, ἡνωμένας ἐπὶ δέκα ἡδὲ ἑπτὰ ἐνώπιον Θεοῦ, περὶ τούτου ἀποφασίζω ν' ἀποφραθῶ· διότι ὁ Θεὸς μόνος δύναται νὰ κρίνῃ· ἐκτὸς τούτου, δὲν ἀρνούμαι εἰς τὴν πτωχείαν νὰ ἐξιστοῦμαι πρὸς τὸν πλοῦτον· θεωρῶ ὅμως ὅτι καθήκον ἔχω χάριν τῆς τιμῆς μου, πολὺ δὲ μᾶλλον χάριν τοῦ ἑρωτός μου, νὰ σᾶς εἴπω, δεσποινίς, ὅτι ἂν ὡς πρὸς τοῦτο δὲν συμμερίζησθε τὰ αἰσθήματα τοῦ κυρίου πατρός σας καὶ ἂν δὲν φρονῆτε, ὡς αὐτός, ὅτι ὁ λόγος, ὃν ἄπαξ ἔδωσέ τις, οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ κενὴ τις λέξις, θέλω ἔχει τόσῃν εὐχαρίστησιν διαμοιραζόμενος μεθ' ὑμῶν τὴν πενιχράν μου θέσιν, ὅσῃν ἠέλεστε ἔχει ὑμεῖς διαμοιραζομένη μετ' ἐμοῦ τὴν πολυτέλειαν καὶ τὸν πλοῦτόν σας. Μετὰ τὴν ἐξομολόγησιν ταύτην, ἥς ἐλπίζω ὅτι δὲν θά μοι ἀμνητε τὴν ἀδικίαν νὰ ὑποπτευθῇτε τὴν εἰλικρίνειαν, οὐδὲν ἕτερον θέλω προσθέσει· διότι εἰς ὑμᾶς καὶ μόνῃν ἀπόκειται εἰς τὸ ἐξῆς ν' ἀποφασίσῃτε περὶ τῆς τύχης μου καὶ περὶ τῆς ἰδικῆς σας· ὅθεν ἐὰν ἀπωθεῖτε τὴν ταπεινὴν προσφοράν μου, λάβετε ὀπίσω τὰς ἐπιστολάς ταύτας, αἵτινες δὲν μοι ἀνήκουσι πλέον· θὰ ὑποφέρω ἄνευ μεμψιμοιρίας ἢ παραπόνοων. Ἀλλ' ἐὰν ἀπεσυγκρίσῃτε τὴν ζωὴν μου καὶ τὴν ἐστίαν μου, ἀποδώσατέ μοι τὰ πολύτιμα ταῦτα ἐνέχυρα· θέλω τὰ θλίψει ἐπὶ τῆς πιστῆς καὶ ἀφωσιωμένης καρδίας μου.

»Ραούλ.»

Ἐπανελθοῦσα βιαίως εἰς τὴν πραγματικότητα ἡ Ἑλένη, δὲν ἐδίστασεν οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν, ἀλλ' ἅμα συνήλθεν ὀλίγον ἐκ τῆς ἀλγεινῆς ἐκπλήξεως, ἣν ἐπροξένησεν αὐτῇ ἡ ἀναγνώσις τῆς ἐπιστολῆς ἐκείνης, ἔδραμεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, καὶ ἐκεῖ καταπνίγουσα ἄνευ ἀδυναμίας τὸ ὠραῖόν της ὅ-

νειρον, ὅπερ μάλιστα ἐμφανισθὲν ἐνώπιον αὐτῆς κατεστράφη ὡς τρυφερὸν ἄνθος θραυόμενον ὑπὸ τοῦ ἀνέμου πρὶν ἢ εἰσέτι διανοιγῆ, ἔλαβε τὸν κάλαμον ἵνα γράψῃ ἢ ἰδίᾳ τὴν καταδίκην της· ἀλλὰ μὴ εὐρίσκουσα τὸ θάρρος, περιωρίσθη εἰς τὸ νὰ ἐγκλείσῃ τὰς ἐπιστολάς της ἐντὶς φακέλλου καὶ νὰ στείλῃ αὐτάς ἀμέσως εἰς τὸν 'Ραούλ. Μετὰ τοῦτο, κρύψασα τὴν κεφαλὴν μεταξὺ τῶν χειρῶν της, ἔκλαυσεν, ἀλλὰ τὰ δάκρυά της, οἱμοί! δὲν ἦσαν ὡς πρὸ τινων ὥρων, δάκρυα χαρᾶς. Ἐντούτοις ἐν μέσῳ τοῦ ἄλγους της, κρυφίᾳ τις ἀνησυχία ἤρχισε νὰ διεγείρῃται ἐν ἑαυτῇ· διότι ἐπυσσμένως ὡς εἶχεν ἀναγνώσει τὴν ἐπιστολὴν τοῦ μνηστῆρός της, ἐν μόνον εἶδε καὶ ἐνόησεν, ὅτι δηλαδὴ ὁ νεανίας ἀνεκάλει αὐτὴν ἐπιτήμως εἰς τὸν λόγον της, ὑπαινιττόμενος, ὅτι ἡ παράδειξις αὐτοῦ ἤθελεν εἶσθαι ἐπιπορκία. Ἐν τῇ εὐσυνειδησίᾳ αὐτῆς λοιπὸν ἡ 'Ελένη, δὲν ἔδωκε προσοχὴν εἰς τὰ ἐπίλοιπα. Ὅτε ὅμως ἡ συνειδησις αὐτῆς καθισχύχασε διὰ τῆς θυσίας, ἣν ἔκαμειν, ὅτε ἐπαυλῆθεν ὀλίγη γαλήνη εἰς τὸ πνεῦμά της, τότε ἤρχισε βαθμηδὸν νὰ ἐνθυμῇται ἐκφράσεις τινὰς τῆς ἐπιστολῆς, αἵτινες ἀφῆκαν μὲν ἐν αὐτῇ ἀλγιστὴν ἐντύπωσιν, ἀλλ' εἰς τὴν ἐννοίαν δὲν εἶχε προσεξίει κατ' ἀρχάς· τότε αἱ ἀναμνήσεις αὐτῆς ἔγειναν εὐκρινέστεραι καὶ λαβοῦσα τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην, ἣν εἶχε θέσει μεταξὺ τῆς ἐσθῆτος καὶ τῆς ζώνης της, ἀναμφιβόλως ἵνα ὑπερασπίσῃ τὴν καρδίαν της, ἀνέγνωσε καὶ πάλιν αὐτὴν προσεκτικῶς· καὶ ἀφοῦ ἐζύγισεν ἐκάστην λέξιν, ἀφοῦ ἀνέλυτεν, οὕτως εἰπεῖν, ἐκάστην φράσιν, τότε, μεταβαίνουσα βαθμηδὸν ἀπὸ τῆς ἐκπλήξεως εἰς τὴν σκέψιν, ἐβουθίσθη εἰς βαθεῖς συλλογισμούς.

Ἦτο πνεῦμα ἄγνόν, καρδία εὐσεβής, ψυχὴ ἁδολος, οὐδέποτε ὑποπεύσασα τὰ ψεύδη καὶ τὰς κακίας τοῦ κόσμου τούτου· ἐπίστευε λοιπὸν ἐμφύτως εἰς τὸ καλὸν καὶ ἐφαντάζετο τὸν κόσμον τοιοῦτον, οἷον ἡ ἀθώα αὐτῆς φαντασία ἐπλαττεν αὐτόν· τότε δὲ ἦτο ἡ ἀθωότης της, ὥς οὐδὲ τῆς κυρίας Βωμπέρ αὐτῆς ὑπώπτευσέ ποτε τὴν τιμιότητα, τὴν φιλαλήθειαν, τὴν ἀφιλοκέρδειαν. Ἐν τούτοις, ἀφ' ἧς ἡμέρας ὁ Βερνάρδος ἐγκατέστη εἰς τὸ μέγαρον, ἐνόησε, συγκεχυμένως πῶς, ὅτι ἀνεξήγητόν τι καὶ ἀόριστον συνέβαινε περίξ αὐτῆς. Καίτοι δὲ μὴ οὕτα οὔτε ὑποπτος, οὔτε περίεργος, ἀνησύχησεν ὅμως πρὸ πάντων, διότι ἔβλεπε τὸν πατέρα της· σύννον καὶ μελαγχολικόν, ἐνῶ καὶ εἰς αὐτὴν ἔτι τὴν ἐξορίαν εἶχεν ἰδεῖ πάντοτε αὐτὸν παιδρὸν, μεσιδῶντα, εὐτράπελον. Ἐξεπλάγην ἐπίσης διὰ τὴν αἰφνιδίαν ἀναχώρησιν τοῦ 'Ραούλ καὶ τὴν παρισταμένην αὐτοῦ ἀπουσίαν, ἣν δὲν ἠδυνήθησαν νὰ δικαιολογήσωσιν ἀκούοντως· δὲν διέφυγεν αὐτὴν οὐδὲ ἡ βιαία μεταβολὴ ἡ γενομένη εἰς τὸν τρόπον τοῦ βίου τοῦ πατρός της καὶ τῆς βαρωνίδος, αἵτινες ἐνῶ ἄλλοτε ἐδίδον χορούς, γέσματα, ἐσπερίδας, ἀφότου ἦλθεν ὁ Βερνάρδος, ἔζων βίον ἡσυχον καὶ μονήρη. Ἐνόησε κατὰ τὰς

ὥρας τῆς ἀγωνίας της ἡρώτα ἑαυτήν, πῶς ἦτο δυνατόν νεανίας ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας του εὐρισκόμενος νὰ δέχεται ἐπὶ τοσούτον χρόνον θέσιν ταπεινωτικὴν, ἐνῶ ἠδύνατο νὰ εὕρῃ στάδιον μάλλον ἀρμόζον εἰς τὸν δραστήριον καὶ ἀνεξάρτητον αὐτοῦ χαρακτήρα. Τί συνέβαινε λοιπὸν; Ἡ 'Ελένη τὸ ἠγνόει· ἀλλ' ἀναμφιβόλως συνέβαινε κάτι παράδοξον, κάτι, ὅπερ προσεπάθουν ν' ἀποκρίψωσιν ἀπ' αὐτῆς. Ἡ ἐπιστολὴ λοιπὸν ἐκείνη τοῦ νεαροῦ βαρώνου ἐφώτισεν αὐτὴν ὡς ἡ ἀστραπὴ ἡ διασχίζουσα αἴφνης τὰ σκότη νεφελώδους νυκτός· καὶ ἀφοῦ ἐσκέφθη ἐπὶ πολὺ, ἐὰν δὲν εὕρην ὅλην τὴν ἀλήθειαν, τοῦλάχιστον ἐμάντευσε κάπως αὐτὴν· ἐνθυμήθη τότε διακεκομμένας τινὰς λέξεις διαφυγούσας τὸν γέροντα Σταμπλὴ κατὰ τὴν μακράν αὐτοῦ ἀγωνίαν, λέξεις, αἱ μάλιστα προσεπάθησε νὰ ἐξηγήσῃ· ἐνθυμήθη, ἐν ὅλῃ τῇ λεπτομερείᾳ αὐτῆς, τὴν βεδιασμένην καὶ ὑπὲρ τὸ δέον φιλόφροναν ὑποδοχὴν, ἣν ἔκαμειν εἰς τὸν υἱόν, ἀφοῦ ἄλλοτε εἶχον ἐξευτελίσει τὸν γέροντα πατέρα. Ἐν ἐνὶ λόγῳ, βοηθουμένη ὑπὸ τῆς ἐπιστολῆς ἐκείνης ἐξήγησε πλείστα ὅσα μικρὰ καὶ ἀσήμαντα μέχει τοῦδε περιστατικά, ἅτινα εἶχε παρατηρήσει ἀφ' οὗ ἐξῆ μετ' αὐτῶν ὁ Βερνάρδος καὶ ἀπὸ ἐπεισοδίου εἰς ἐπεισόδιον κατήντησε νὰ ἐρωτᾷ ἑαυτήν, διὰτί ἀπὸ μιᾶς ἤδη ἐβδουμάδος ἡ βαρωνὶς δὲν ἐνεφανίσθη εἰς τὸ μέγαρον; Διὰτί ὁ κύριος Βωμπέρ ἔγραψε πρὸς αὐτὴν, ἀντὶ νὰ ἔλθῃ αὐτοπροσώπως; Ἀλλ' ὅτε τέλος ἔφθασεν εἰς τὴν συνομιλίαν, ἣν πρὸ τινων ὥρων ἔσχε μετὰ τοῦ πατρός της, τότε, ἡ εὐγενὴς καὶ φιλότιμος ἐκείνη κόρη, αἰσθανθεῖσα ὅλον αὐτῆς τὸ αἶμα ἀναβαίνον εἰς τὴν κεφαλὴν, ἠγέρθη μετ' ἄξιοπροσώτου ὑπερηφανεῖας καὶ ὑπῆγε νὰ εὕρῃ τὸν πατέρα της.

* Ἐπειτὰ συνέχισα.

ΑΡΕΙΘΟΝ Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

Α'

Ἡ Σοφία Δήμου εἰς σκίμποδα καθήμενὴ ἀνεγίνωσκεν. Ἐπὶ μικροῦ στρογγύλου καρφίνου τραπέζιου λαμπρῶς διέχεε φῶς, ὅπερ διηθούμενον διὰ τῆς θαμβῆς διανθοῦς σφαίρας αὐτοῦ ἐξεπέμπετο ἀμυδρόν. Παρ' αὐτὸν μικρὸν ἐξυπνητήριον ἐτάραττε μόνον τὴν σιγὴν τοῦ δωματίου διὰ τοῦ μονοτόνου καὶ ἐρρυθμοῦ *τικ-τάκ*· κυαθίσκος καφὲ κενωθεὶς ἐδείκνυνεν εἰς τὸ βάθος τοῦ μέλαιναν τὴν ὑποστάθμη· παρ' αὐτὸν δὲ φωσφοροῦσιν, παρίστα ἐπὶ τοῦ ἐπικαλύμματός της ἰταλίδᾳ ἡθοποιῶν, τυφλὴν ἐπαίτιδα ὑποκρινομένην, ἥτις ἔτεινε μετὰ σπαρκατικῆς ἀπελπισίας τὴν χεῖρα πρὸς ἐλεημοσύνην.

Παρά τὸν τοίχον σιδηρὰ κλίνη στενὴ, ἐπὶ τῶν πρασίνων της ποδῶν φέρουσα χρυσᾶ ἐπικοσμήματα, θαμβωθὲντὰ τέλεον ὑπὸ τοῦ χρόνου, ἐπλήρου τὸ ἥμισυ σχεδὸν τοῦ δωματίου· ἀπὸ τοῦ τοίχου ἐκρέματο μία ἐσθῆς μέλαινα καὶ ἀπὸ ἄλλου ἡλου ἐπώμιον· ἐν τινὶ δὲ γωνίᾳ κιβώτιον διὰ σιδηρῶν